

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/53/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121010133
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Szabó
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2121010133.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Szabó a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného S. J., nar. XX. Z. XXXX v G., trvale bytom N., t. č. vo výkone väzby v ÚVTOS a ÚVV Leopoldov v inej trestnej veci, pre prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2020 a prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona, sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 17. februára 2022, č. k. 28T/5/2021-185, na verejnom zasadnutí konanom dňa 23. júna 2022 v Trnave, takto

rozhodol:

I/ Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

II/ Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný S. J., nar. XX. Z. XXXX v G., trvale bytom N., t. č. vo výkone väzby v ÚVTOS a ÚVV Leopoldov v inej trestnej veci

odsudzuje:

Podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2020 a § 36 písm. l), § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 1 Trestného zákona a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam súd obžalovanému ukladá úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 22 (dvadsaťdva) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom uznal obžalovaného vinným zo spáchania prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2020 a prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona, sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v napadnutom rozsudku.

2. Napadnutým rozsudkom okresný súd obžalovanému podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2020, § 36 písm. l), § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 1 a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona „per analogiam“ uložil úhrnný trest odňatia slobody vo

výmere 11 (jedenásť) mesiacov, na výkon ktorého obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Napadnutým rozsudkom okresný súd zároveň obžalovanému podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil povinnosť nahradiť poškodenému Z. S., nar. X. S. XXXX, trvale bytom Y., I. XXXX/XX škodu vo výške 296,59 Eur.

3. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie, že je vinný zo spáchania skutku, ktorý u obžaloba kladie za vinu, pričom okresný súd vyhlásenie obžalovaného prijal a zároveň rozhodol, že dokazovanie vykoná len vo vzťahu k výrokom o treste a náhrade škody.

4. Výrok k treste okresný súd odôvodnil tým, že u obžalovaného vzhliadol jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, teda že obžalovaný sa k spáchaniu trestného činu priznal a tento úprimne oľutoval a dve priťažujúce okolnosti, a to podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, teda že obžalovaný spáchal viac trestných činov a zároveň podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, teda že obžalovaný už bol za trestný čin odsúdený.

5. Okresný súd ďalej uviedol, že pri použití § 38 ods. 4 Trestného zákona prichádzalo do úvahy ukladanie trestu v zmysle § 219 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom do 31.12.2020 v rozmedzí sadzby 2 roky a 4 mesiace až 5 rokov a 4 mesiace, pričom vzhľadom na to, že obžalovaný spáchal viac trestných činov, ukladal mu trest úhrnný s poukazom na § 41 ods. 1 Trestného zákona. Okresný súd ďalej poukázal na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR Tpj 55/2016 a uviedol, že pri výmere trestu zohľadnil postoj obžalovaného k spáchanej trestnej činnosti, ku ktorej sa priznal a oľutoval ju, zároveň však bral ohľad aj na existenciu priťažujúcich okolností u obžalovaného a ich charakter, ktoré podľa okresného súdu poukazujú na jednoznačne ľahostajný prístup obžalovaného k dodržiavaniu právnych predpisov. Podľa okresného súdu si spáchanie 13 priestupkov (vrátane dvoch závažných a troch proti majetku) a opakované páchanie majetkovej kriminality vyžadujú dôraznejší prístup pri určovaní výmery trestu, pričom je opodstatnené vziať na zreteľ potrebu ochrany spoločnosti pred obžalovaným ako recidivujúcim páchatelom. Okresný súd preto za primeraný, zákonný a spravodlivý považuje trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) mesiacov, ktorý obžalovanému uložil.

6. Okresný súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia s odôvodnením, že obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorú mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

7. Výrok o škode okresný súd odôvodnil tým, že obžalovaný uznal dôvod aj výšku požadovanej náhrady škody, ktorú si poškodený riadne a včas uplatnil, a preto priznal poškodenému škodu v ním uplatnenej výške.

8. Po vyhlásení napadnutého rozsudku sa poškodený vzdal práva podať odvolanie. Obžalovaný sa rovnako vzdal práva podať odvolanie a zároveň vyhlásil, že nesúhlasí s podaním odvolania osobami, ktoré by mohli odvolanie podať v jeho prospech. Prokurátor po vyhlásení napadnutého rozsudku zahlásil odvolanie proti výroku o treste, ktoré následne aj písomne odôvodnil.

9. Prokurátor v odvolaní uviedol, že sa s výrokom o treste nestotožňuje, pretože okresný súd obžalovanému uložil úhrnný trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby a obžalovaného nesprávne zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Prokurátor v odvolaní citoval dotknuté ustanovenia Trestného zákona upravujúce ukladanie trestov a uviedol, že okresný súd mohol obžalovanému uložiť trest odňatia slobody v upravenej trestnej sadzbe, ktorej dolná hranica je 1 (jeden) rok a 7 (sedem) mesiacov a horná hranica 5 (päť) rokov. Vo vzťahu k zaradeniu obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia prokurátor uviedol, že obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin, preto ho okresný súd mal s poukazom na § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradiť do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

10. Prokurátor preto navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol rozsudkom.

11. K odvolaniu prokurátora sa obžalovaný vyjadril písomne prostredníctvom svojho obhajcu a uviedol, že okresný súd správne a dôvodne pri zvažovaní výšky trestu vychádzal zo stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. Tpj 55/2016 a aplikoval ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona. Keďže obžalovaný urobil vyhlásenie o svojej vine, ide podľa obžalovaného o procesnú logiku vzdania sa práva na súdne konanie, v rámci ktorej je vhodné a vecne správne umožniť mimoriadne zmiernenie trestu. Obžalovaný ďalej uviedol, že považuje trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) mesiacov za dostatočný, a to aj vzhľadom na svoj postoj k trestnej činnosti a skutočnosť, že sa k spáchaniu trestného činu priznal a tento aj oľutoval.

12. Obžalovaný ďalej poukázal na odpis registra trestov, z ktorého vyplýva, že v prípade jeho odsúdenia v trestnej veci Okresného súdu Pezinok vedenej pod sp. zn. 2T/131/2011 sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený a v prípade trestného rozkazu Okresného súdu Trnava sp. zn. 2T/49/2012 mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) mesiace s podmieneným odkladom jeho výkonu a určením skúšobnej doby 1 (jeden) rok s tým, že v prípade tohto odsúdenia sú splnené podmienky na zahľadanie odsúdenia podľa § 92 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Obžalovaný ďalej uviedol, že pokiaľ ide o trestný rozkaz Okresného súdu Trnava sp. zn. 15T/8/2017, ide o odsúdenie pre prečin zanedbania povinnej výživy, čo predstavuje druhovo nesúvisiaci trestným čin v porovnaní so skutkom, ktorý je predmetom konania. Obžalovaný preto zastáva názor, že je nevyhnutné aplikovať ustanovenie § 37 písm. m) Trestného zákona, podľa ktorej súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na predchádzajúce odsúdenie neprihliadať. Podľa obžalovaného je ďalej potrebné aplikovať ustanovenie § 38 ods. 7 Trestného zákona, podľa ktorého sa ustanovenia § 38 ods. 4 až 6 Trestného zákona nepoužijú, ak sa súčasne ukladá zvýšený úhrnný trest alebo súhrnný trest podľa § 41 ods. 2 alebo podľa § 42 Trestného zákona a ak by súčasné použitie týchto ustanovení bolo pre páchatel'a neprimerane prísne. Podľa obžalovaného je ďalej potrebné zohľadniť aj tú skutočnosť, že ak by poškodený prejavil aspoň základný rámec opatrnosti a nerozdával by svoje platobné údaje, nedošlo by k tomuto skutku, pričom zároveň poukázal na to, že obžalovaný si platobnou kartou poškodeného kupoval drobné veci osobnej potreby. Poškodený teda nie malou mierou umožnil spáchanie trestného činu, čo je taktiež nevyhnutné vziať na zreteľ v prospech obžalovaného.

13. Obžalovaný napokon uviedol, že sa stotožňuje s argumentáciou prokurátora týkajúcou sa nesprávneho zaradenia obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pretože obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý by mu bol uložený pre úmyselný trestný čin.

14. Obžalovaný preto navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o spôsobe výkonu trestu odňatia slobody a obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

15. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku (1) Ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

16. Podľa § 319 Trestného poriadku Odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

17. Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

18. Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku Ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací

súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

19. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku Odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

20. Krajský súd preskúmaním spisového materiálu zistil, že odvolanie proti napadnutému rozsudku podala oprávnená osoba /§ 307 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku/ a odvolanie bolo podané včas /§ 309 ods. 1 Trestného poriadku/. Po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti napadnutých výrokov o treste a spôsobe jeho výkonu ako aj správnosti postupu konania, ktoré napadnutým výrokom predchádzalo krajský súd zistil, že odvolanie prokurátora je dôvodné.

21. Obžaloba bola na obžalovaného na okresný súd podaná dňa 21. januára 2021 na skutkovom a právnom základe uvedenom v napadnutom rozsudku.

22. Obžalovaný na hlavnom pojednávaní konanom dňa 17. februára 2022 urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinný zo spáchania skutku, ktorý mu obžaloba kladie za vinu, ktoré okresný súd prijal a súčasne rozhodol, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku sa nevykoná a vykoná len dôkazy súvisiace s výrokom o treste a náhrady škody.

23. Pokiaľ ide o výrok o vine obžalovaného, tento nadobudol právoplatnosť dňa 17. februára 2022, pričom obžalovaný bol uznaný vinným zo spáchania prečinu neoprávneného výrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2020 a prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona, sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona. Keďže obžalovaný spáchal viac trestných činov, okresný súd obžalovanému správne ukladal úhrnný trest, pričom správne aplikoval ustanovenie § 219 ods. 1 Trestného zákona, pretože prísnejším z oboch spáchaných trestných činov je prečin neoprávneného výrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty v znení účinnom do 31. decembra 2020, kde Trestný zákon upravuje trestnú sadzbu trestu odňatia slobody od jedného do piatich rokov.

24. Okresný súd správne ustálil existenciu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona ako aj existenciu dvoch priťažujúcich okolností podľa § 37 písm. h) a písm. m) Trestného zákona. Pokiaľ ide o úvahy obhajoby vo vzťahu k predchádzajúcim odsúdeniam obžalovaného krajský súd poznamenáva, že krajský súd otázku osvedčenia sa obžalovaného v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia trestným rozkazom Okresného súdu Trnava zo dňa 31. augusta 2012, sp. zn. 2T/49/2012, právoplatným dňa 2. októbra 2012 riešil ako otázku predbežnú, pričom je toho názoru, že pokiaľ Okresný súd Trnava nerozhodol o nariadení výkonu trestu odňatia slobody, ktorý bol obžalovanému predmetným trestným rozkazom uložený s podmieneným odkladom jeho výkonu a určením skúšobnej doby 1 (jeden) rok, potom platí fikcia osvedčenia sa obžalovaného zo zákona, a to dňom 4. októbra 2014, t. j. dňom nasledujúcim po uplynutí jedného roka od uplynutia skúšobnej doby, ktorá plynula od 3. októbra 2012 do 3. októbra 2013, z čoho potom vyplýva, že Okresný súd Trnava o nariadení výkonu trestu odňatia slobody mohol rozhodnúť najneskôr do 3. októbra 2014, čo však neurobil.

25. Keďže odsúdenie obžalovaného trestným rozkazom Okresného súdu Pezinok zo dňa 15. októbra 2019, sp. zn. 0T/62/2019, právoplatným dňa 15. októbra 2019 zakladá právnu kvalifikáciu podľa § 212 ods. 2 písm. b) Trestného zákona a trestným rozkazom Okresného súdu Trnava z 5. marca 2020, sp. zn. 9T/12/2020, právoplatným dňa 12. mája 2020 bol obžalovanému ukladaný súhrnný trest odňatia slobody vo vzťahu k jeho odsúdeniu trestným rozkazom Okresného súdu Pezinok z 15. októbra 2019, sp. zn. 0T/62/2019, právoplatným dňa 15. októbra 2019, je jediným odsúdením obžalovaného, ktoré zakladá priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona jeho odsúdenie trestným rozkazom Okresného súdu Trnava z 13. marca 2017, sp. zn. 15T/8/2017, právoplatným dňa 19. augusta 2017, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona.

26. Podľa § 37 písm. m) Trestného zákona Príťažujúcou okolnosťou je to, že páchatel bol už za trestný čin odsúdený; súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať. Súd rozhodujúci o vine a treste má teda možnosť na predchádzajúce odsúdenie obžalovaného neprihliadať v prípade, ak ide o predchádzajúce odsúdenie, ktoré je nevýznamné z hľadiska prejednávaného trestného činu. Krajský súd na tomto mieste poznamenáva, že obžalovaný bol trestným rozkazom Okresného súdu Trnava z 13. marca 2017, sp. zn. 15T/8/2017, právoplatným dňa 19. augusta 2017 uznaný vinným zo spáchania úmyselného prečinu zanedbania povinnej výživy a súčasne v jeho prípade išlo už o v poradí tretie odsúdenie. Krajský súd je preto toho názoru, že v prejednávanom prípade nie je dôvodné na toto predchádzajúce odsúdenie obžalovaného neprihliadať, a preto okresný súd postupoval správne, ak zohľadnil aj príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona.

27. Okresný súd však nepostupoval správne pri úprave trestnej sadzby, kde mal správne aplikujúc ustanovenia § 36 písm. l), § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 4 a § 41 ods. 1 Trestného zákona zvýšiť len dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu rozdielu medzi hornou sadzbou trestu odňatia slobody päť rokov a dolnou sadzbou trestu odňatia slobody jeden rok, čo predstavuje šesťnásť mesiacov, teda dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody sa po úprave zvýšila z jedného roka na dvadsaťosem mesiacov, teda dva roky a štyri mesiace. Okresný súd však z neznámych dôvodov zvýšil aj hornú hranicu trestnej sadzby z piatich rokov na päť rokov a štyri mesiace, čo je postup, ktorý nie je v súlade s Trestným zákonom.

28. Pokiaľ chcel okresný súd vzhľadom na vyhlásenie obžalovaného o jeho vine aplikovať ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam, potom mohol obžalovanému uložiť trest odňatia slobody znížený až o jednu tretinu z upravenej dolnej hranice trestu odňatia slobody, teda o jednu tretinu z dvadsaťosem mesiacov až na devätnásť mesiacov, ako to správne uviedol prokurátor v odvolaní, čo vyplýva z ustanovenia § 39 ods. 4 Trestného zákona, podľa ktorého V konaní o dohode o uznaní viny a prijatí trestu môže súd uložiť trest odňatia slobody znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby a v prípade trestných činov uvedených v odseku 3 písm. a) trest odňatia slobody nie kratší ako dvadsať rokov. Rozlišovacím kritériom obmedzenia mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody, ustanoveným v § 39 ods. 3 písm. b) až e) Trestného zákona je dolná hranica sadzby trestu odňatia slobody, uvedená v ustanovení osobitnej časti Trestného zákona, nie dolná hranica tejto sadzby, upravená (zvýšená) podľa § 38 ods. 4 až 6 alebo § 41 ods. 2 Trestného zákona, čo však neplatí pre obmedzenie mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody podľa § 39 ods. 4 Trestného zákona (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 9. mája 2012, sp. zn. 2Tdo/19/2012).

29. Krajský súd zároveň považuje za potrebné vo vzťahu k stanovisku trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016 a z neho vyplývajúcej možnosti analogickej aplikácie ustanovení § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona uviesť, že z predmetného stanoviska nevyplýva povinnosť súdu citované ustanovenia aplikovať len v dôsledku vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b), resp. písm. c) Trestného poriadku. Tak, ako ani prokurátor v prípravnom konaní nie je povinný bez ďalšieho uzatvárať s obvineným dohodu o vine a treste, ani okresný súd nie je povinný bez ďalšieho po vyhlásení obžalovaného o jeho vine, resp. vyhlásenia, že spáchanie skutku nepopiera, aplikovať per analogiam ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona. Zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom musí reflektovať na skutkové okolnosti prípadu, ďalej na okolnosti týkajúce sa obžalovaného a v neposlednom rade na zásady ukladania trestov vyjadrené v ustanovení § 34 ods. 4 Trestného zákona. Uvedené má svoje vyjadrenie v ustanovení § 331 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, podľa ktorého predseda senátu návrh dohody o vine a treste odmietne, ak zistí závažné porušenie procesných predpisov, najmä porušenie práva na obhajobu, alebo ak navrhovaná dohoda o vine a treste je zrejme neprimeraná resp. v ustanovení § 334 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého aj v prípade, ak navrhovaná dohoda o vine a treste nie je zrejme neprimeraná, avšak ak ju súd nepovažuje za spravodlivú, môže oznámiť svoje výhrady stranám, ktoré môžu navrhnúť nové znenie dohody o vine a treste.

30. Okresný súd teda vôbec nebol povinný aplikovať ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona a mal zvažovať, či je na taký postup v prípade obžalovaného dôvod. Krajský súd poukazuje na skutočnosť, že obžalovaný bol doposiaľ päťkrát súdne trestaný a aktuálne stíhaný skutok začal páchať len dva mesiace po jeho odsúdení trestným rozkazom Okresného súdu Pezinok z 15. októbra 2019,

sp. zn. OT/62/2019, právoplatným dňa 15. októbra 2019. Odhliadnuc od uvedeného ale krajský súd vzhľadom na postoj obžalovaného k jeho trestnej činnosti vychádzajúc z predpokladu, že na nápravu obžalovaného bude postačovať aj trest kratšieho trvania ako na samej spodnej upravenej dolnej hranici trestnej sadzby obžalovanému uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 22 (dvadsaťdva) mesiacov, ktorý trest je podľa názoru krajského súdu spôsobilý naplniť účel tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

31. K námietke obhajoby vo vzťahu k aplikácii ustanovenia § 38 ods. 7 Trestného zákona, podľa ktorého Ustanovenia odsekov 4 až 6 sa nepoužijú, ak sa súčasne ukladá zvýšený úhrnný trest alebo súhrnný trest podľa § 41 ods. 2 alebo podľa § 42, ak by súčasné použitie týchto ustanovení bolo pre páchatela neprimerane prísne krajský súd poznamenáva, že po nadobudnutí účinkov nálezu Ústavného súdu SR z 28. novembra 2012, sp. zn. Pl. ÚS 106/2011 o nesúlade § 41 ods. 2 Trestného zákona v texte za bodkočiarkou s čl. 1 Ústavy SR je ustanovenie § 38 ods. 7 Trestného zákona obsoletné, keďže už nedochádza k interakcii medzi § 41 ods. 2 Trestného zákona, ktorý zvyšuje (naďalej len) hornú hranicu trestnej sadzby, s § 38 ods. 4 až 6 Trestného zákona, ktoré z tam uvedených dôvodov zvyšujú dolnú hranicu trestnej sadzby, a je a priori vylúčené, aby súčasné použitie týchto ustanovení mohlo byť pre páchatela neprimerane prísne (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 6. februára 2020, sp. zn. 5Tdo/66/2019).

32. Krajský súd sa nestotožnil s námietkou obhajoby, aby skutočnosť, že poškodený poskytnutím svojich platobných údajov prispel k spáchaniu trestného činu, bola zohľadnená v prospech obžalovaného. Pokiaľ poškodený v minulosti obžalovanému poskytol údaje svojej platobnej karty (čo vyplýva zo skutkovej vety napadnutého rozsudku), urobil tak preto, aby si obžalovaný dobil kredit, teda za účelom pomoci obžalovanému a nie z dôvodu, aby poškodený neskôr tieto údaje zneužil. Poškodený podľa názoru krajského súdu žiadnym spôsobom nezadal príčinu na spáchanie stíhaného skutku, preto krajský súd túto obhajobnú námietku považuje za nedôvodnú.

33. Pokiaľ ide o zaradenie obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia bolo rozhodnutie okresného súdu nesprávne, pretože ako vyplynulo z odpisu registra trestov obžalovaného, tento v posledných desiatich rokoch pred spáchaním prejednávaneho skutku vôbec nebol vo výkone trestu odňatia slobody. Okresný súd mal preto obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradiť do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

34. Z uvedených dôvodov krajský súd rozhodol tak, že zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a sám rozhodol o treste a spôsobe jeho výkonu tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

35. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0 (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.